

Arrest

**nr. 60 780 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 januari 1984.

De tweede verzoekende partij is de zoon van de eerste verzoekende partij en is geboren op 10 maart 2010.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze het Rijk binnengekomen op 25 november 2010. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 25 november 2010 werd tevens, op basis van de vingerafdrukken, vastgesteld dat de verzoekende partij voorheen ook in Polen en Nederland geweest is. Op 21 november 2008 werden in Polen de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen en op 3 december 2008 werden haar vingerafdrukken in Amsterdam genomen.

Op 17 november 2010 worden de Poolse autoriteiten verzocht de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 16 (1) (e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening).

Op 24 december 2010 stemmen de Poolse autoriteiten met de terugname van de verzoekende partij in.

Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde E. K. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 25/11/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 05/01/1984.

Uit het Eurodacverslag van 25/11/2010 blijkt dat betrokkene op 21/11/2008 in Polen en op 03/12/2008 in Nederland een asielaanvraag heeft ingediend.

Betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 15/12/2010 dat hij in 2007 voor enkele dagen naar Polen zou gaan om een auto te kopen maar hij kon niet vertrekken omdat zijn moeder ziek was. Betrokkene verklaart dat hij op 17 of 18/11/2008 Ingoesjetië per trein verliet en via Kislovodsk, Rusland, Brest naar Wit-Rusland reisde waar hij één nacht verbleef. Hij verklaart dat hij vandaar verder reisde naar Polen waar hij asiel vroeg. Hij verklaart dat hij ongeveer 6 maanden in een opvangcentrum “Dembak” verbleef en later op een privé-adres verbleef. Hij verklaart dat hij zijn asielaanvraag na ongeveer 5 maanden heeft stopgezet, dit zou rond eind april 2009 geweest zijn. Hij verklaart dat er geen beslissing was en dat hij moeilijk was om er zijn paspoort terug te krijgen. Hij verklaart dat hij ongeveer 1 maand later vertrok.

Wanneer tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan betrokkene gevraagd wordt of in het land van verblijf of nog in een ander land een asielaanvraag had ingediend, antwoordt hij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van zijn vingerafdrukken een positief resultaat opleverde in Nederland verklaart betrokkene dat hij daar toch ook geweest is. Hij verklaart dat hij van Polen vrij snel is doorgereisd naar Nederland, er was immers geen werk in Polen en iemand had hem gezegd dat het beter was in Nederland. Betrokkene verklaart dat hij werd opgepakt op de trein en dat hij er gedurende 2 maanden werd vastgehouden in Utrecht. Hij verklaart dat hij door Nederland naar Polen werd gerepatriëerd in februari 2009. Betrokkene verklaart dat hij eind april 2009 per trein naar Rusland reisde via Polen, Brest, Wit-Rusland en Koslovodsk.

Hij verklaart dat hij op 21/09/2010 per auto vanuit Ingoesjetië naar Oekraïne reisde waar hij aankwam op 23/09/2010. Hij verklaart dat hij op 20/11/2010 per vrachtwagen uit Oekraïne vertrok. Hij verklaart dat hij niet weet via welke lande hij reisde en op 25/11/2010 in België arriveerde. Hij verklaart dat hij illegaal en zonder valse documenten reisde.

Betrokkene reisde samen met zijn zoontje (E. A.) (...). Betrokkene had bij zijn asielaanvraag zijn paspoort bij (63 nr0976682, geldig van 23/07/2007 tot 23/07/2012 met een visum C voor Polen (PL4756981) geldig van 14/12/2007 tot 16/12/2007).

Op 17/12/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten

lieten de Belgische autoriteiten op 24/12/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e. Zijn zoontje, E. A. (...), is ook het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

In een aangetekend schrijven van 04/12/2010 vraagt meester Lips om de doorverwijzing van het dossier van zijn cliënt naar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen vanwege het feit dat bij een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst de rechten van het minderjarig kind zoals bepaald van artikel 3 en volgende van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind niet zouden gerespecteerd worden. Echter, het voorwerp van deze beslissing is de vaststelling van Polen als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, en dus geenszins een terugkeer naar Rusland. In Verordening (EG) 343/2003 van 18/02/2003 worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Polen is op basis van de artikels 16.1.e van Dublin-II-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Polen ook het Verdrag van 20 november 1989 heeft ondertekend en geratificeerd zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de belangen van de kinderen in Polen minder gewaarborgd zouden zijn dan in België. Rekening houdend met het bovenvermelde kan bovendien niet aannemelijk worden gemaakt dat een terugkeer naar Polen, het land dat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van betrokkene, een inbreuk zou vormen op dit art. 3 en volgende van het Verdrag van 20 november 1989.

In een aangetekend schrijven van 07/01/2011 vraagt meester Lips om de doorverwijzing van het dossier van zijn cliënt naar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen vanwege het feit dat betrokkene naar zijn land van herkomst terugkeerde. Betrokkene legt op 15/12/2010 niet het minste bewijs voor omtrent zijn terugkeer naar zijn land van herkomst. Betrokkene zegt dat hij zijn tickets verloren is en dat hij niet met zijn paspoort is teruggereisd. Hij verklaart dat hij een tijdelijk document vroeg aan de burgemeester van Warschau die verantwoordelijk is voor militaire en civiele zaken. Hij heeft ook de macht om een vluchteling te erkennen of niet. Meester Lips brengt faxcopies aan (medisch attest van ziekenhuis, dd 07/05/2009, attest van Eurocitibank, dd 07/05/2009, geboorteakte van zijn zoon, dd 10/04/2010 en brief tot oproep voor verhoor van de onderzoeksafdeling SU SK) waarvan de authenticiteit niet kan aangetoond worden. Hierdoor kunnen deze elementen niet weerhouden worden als bewijs voor zijn verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen concrete indicaties om aan te nemen dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten effectief voor meer dan drie opeenvolgende maanden heeft verlaten, en dat de verantwoordelijkheid van Polen zou zijn opgehouden te bestaan volgen art 16.3 van de Verordening. De Poolse autoriteiten erkennen bovendien hun verantwoordelijkheid door hun expliciet akkoord te geven voor terugname van betrokkene.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart hij dat België een land is dat mij en mijn kind kan beschermen en dat de mensenrechten hier beschermd zijn. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart dat verre familie in België verblijft en er zou verre familie in Nederland verblijven maar deze kent hij niet. Betrokkenen behoren niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt betrokkene dat hij momenteel hoest en prostaatproblemen heeft en dat zijn baby een verkoudheid kreeg tijdens de reis. In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde klachten hem verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich samen met zijn zoon aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)''

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn kosteloos indien het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding

2.2. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat tweede verzoekende partij, geboren op 10 maart 2010, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen en stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het werd ingediend door de tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.5, 2° alinea van de Dublin II-verordening en van de formele motiveringsverplichting. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Daar beide middelen nauw samenhangen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

''Eerste middel: genomen uit de schending van artikel 4.5, 2e alinea van de Dublinverordening; schending van de formele motiveringsverplichting

Aangezien verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingmaatregel naar Polen;

Terwijl, de verwijdering naar Polen in strijd is met de Dublinverordening en de formele motiveringsverplichting;

Artikel 4.5 alinea van de Dublinverordening voorziet dat

''De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is. ''

Artikel 4.5, 2e alinea van de Dublinverordening voorziet echter verder dat

"Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel."

In casu heeft verzoeker eind april 2009 Polen verlaten en keerden hij terug naar de Russische Federatie. Verzoeker heeft verschillende bewijzen dat hij is teruggekeerd naar de Russische Federatie: medisch attest van ziekenhuis dd. 07.05.2009

- een attest van Eurocitibank dd. 07.05.2009

- een geboorteakte van zijn zoon dd. 10.04.2010

- een brief tot oproep voor verhoor van de onderzoeksafdeling SU SK

Op 21.09.2010 reisde verzoeker per auto vanuit Ingoesjetië naar Oekraïne waar hij aankwam op 23.09.2010. Op 20.11.2010 vertrok hij per vrachtwagen uit Oekraïne en kwam op 25.11.2010 in België aan waar hij dezelfde dag asiel aanvraag.

Overeenkomstig artikel 4.5, 2e alinea van de Dublinverordening berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag aldus niet meer bij Polen.

Overigens blijkt ook nergens uit het dossier dat verzoeker - alvorens hij op 25.11.2010 in België aankwam - door Polen zou gereisd hebben. Verzoeker verklaart niet te weten door welke landen hij reisde op weg naar België.

In casu ontbreekt elk formeel bewijs dat verzoeker op weg naar België via Polen gereisd zou hebben. Noch is er sprake van verifieerbare en voldoende gedetailleerde indirecte bewijzen dat verzoeker op weg naar België via Polen gereisd zou hebben.

De betwiste beslissing voldoet aldus niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet.

De formele motivering is een substantiële vormvereiste. De motivering dient objectief te zijn. De beslissing mag niet louter steunen op vermoedens.

In casu kan uit geen enkel vaststaand feit besloten worden dat verzoeker door Polen gereisd zou hebben alvorens op 25.11.2010 in België te zijn aangekomen.

Een motivering die bestaat uit subjectieve gegevens is strikt onvoldoende om de gewezen beslissing te dragen.

Zodat, de verwijdering naar Polen in strijd is met de voormelde bepalingen van de Dublinverordening en de formele motiveringsverplichting

Tweede middel: genomen uit de schending van artikel 3 van het EVRM en genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 22 Internationaal Kinderrechtenverdrag.

De verwijderingsbeslissing berust op volgende overwegingen:

"In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of een onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. [...]"

Polen heeft ook het Verdrag van 20 november 1989 ondertekend en geratificeerd zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de belangen van de kinderen in Polen minder gewaarborgd zouden zijn dan in België [...]"

Verzoeker zal aantonen dat bovenvermelde argumentatie gebrekkig en foutief is.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen artikels, die terug te brengen zijn tot eenzelfde middel.

De terugsturingen naar Polen op basis van de Dublin verordening zijn problematisch, Er bestaat een risico naar de behandeling van de asielaanvragen toe door Polen. Er bestaat tevens een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen (dit gebeurt op systematische wijze). Er bestaan problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst, of naar een land buiten de Europese Unie. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Polen. Dit wordt bevestigd in volgend rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr 13/091: En 2008, la situation des demandeurs d'asile en Pologne s'est améliorée. Toutefois, des préoccupations demeurent:

- D'une manière générale, les conditions d'accueil demeurent moins favorables qu'en France et les progrès restent fragiles car ils dépendent encore beaucoup du niveau de la demande et des renvois Dublin.

- Ensuite, les demandeurs d'asile qui sont transférés vers la Pologne dans le cadre de Dublin peuvent être placés en détention, notamment s'ils avaient précédemment enregistré une demande d'asile, parfois pour des périodes très longues (jusqu'à 10 mois). Dans ces cas-là, l'accès au système de santé et à une assistance est difficile et l'accès à l'éducation n'est pas assuré pour les enfants.

Pour toutes ces raisons, Forum réfugiés estime que:

les personnes vulnérables ne doivent pas être transférées à destination de la Pologne car ces personnes sont susceptibles de ne pas bénéficier de l'accompagnement indispensable (médical, social et juridique) auquel ils ont droit. De fait, la non-disponibilité de cet accompagnement est susceptible d'avoir des conséquences négatives importantes sur la situation des personnes.

les autorités françaises doivent être attentives à la situation particulière que peuvent connaître certaines familles ou demandeurs d'asile en matière médicale, sociale ou psychologique et évaluer ces besoins au regard du manque d'expérience et de la faiblesse des moyens actuellement alloués au suivi et à l'assistance des demandeurs d'asile en Pologne. Des carences et manquements existent toujours dans de nombreux domaines du système d'asile polonaise malgré les améliorations constatées et, de ce fait, les personnes ayant des besoins particuliers ne doivent pas être transférées.

Opsluiting van asielzoekers

Personen die in het kader van de Dublin procedure naar Polen worden overgeplaatst, worden vaak in een gesloten centrum geplaatst. Deze detentie kan tot tien maanden duren. Dergelijk beleid maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

In casu is zeker sprake van een risico op schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoeker een baby van amper één jaar onder zijn hoede heeft.

De situatie in Polen is momenteel alarmerend. Verzoeker en zijn zoontje van één jaar oud zouden tot tien

maanden kunnen worden opgesloten zonder aangepaste opvang.

De toestand in de open centra in Polen zijn tevens strijdig met artikel 3 EVRM.

Onaangepaste behandeling minderjarige asielzoekers

In Polen wordt artikel 22 van het Internationaal kinderrechtenverdrag systematisch geschonden.

Dit blijkt uit bovenvermeld rapport dat stelt dat minderjarigen tot tien maanden opgesloten kunnen worden. Er wordt op geen enkele manier speciale bescherming georganiseerd door Polen voor minderjarigen.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven, faalt derhalve volledig.

Zodat, de verwijdering naar Polen in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 22 Internationaal Kinderrechtenverdrag en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;"

3.1.2. De verwerende partij beantwoordt de middelen van de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel; Schending van artikel 4.5, 2de alinea van de Dublin verordening; Schending van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker zegt dat hij niet moet worden overgedragen aan Polen vermits hij eind april 2009 Polen verlaten heeft en is terug gekeerd naar zijn thuisland Rusland. Hij verwijst naar een medisch attest van het ziekenhuis van 7 mei 2009, een attest van Eurocitybank van 7 mei 2009, een geboorteakte van zijn zoon van 10 april 2010 en een brief tot oproep voor verhoor van de onderzoeksafdeling SUSK. Hij vertrok op 21 september 2010 in zijn thuisland en kwam op 25 november 2010 in België aan. In casu ontbreekt elk bewijs dat verzoeker via Polen naar België is gereisd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 28 februari 2011, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd genomen nadat uit het Eurodac verslag van 25 november 2010 bleek dat verzoeker eerst in Polen, op 21 november 2008, en vervolgens in Nederland, op 3 december 2008, asiel had aangevraagd.

Op 17 december 2010 werd een overnameverzoek gedaan aan de Poolse autoriteiten. Op 24 december 2010 stemden deze in met de terugname van verzoekende partij. Ook de zoon is het voorwerp van een terugname akkoord vanwege Polen. De Poolse autoriteiten gaven daarmee aan het asielverzoek van verzoeker te willen behandelen.

Verwerende partij verwijst in dat kader dan ook naar artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003, dat luidt als volgt:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Uit deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom zij van mening is dat deze bepaling niet correct werd geïnterpreteerd.

Verwerende partij wenst te beklemtonen dat de keuze tot de behandeling van een asielaanvraag door een welbepaalde lidstaat sowieso niet aan de asielzoeker toekomt.

Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen.

In de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, en dat zij bovendien hebben ingestemd met de terugname van verzoeker en zijn kind. Verzoekende partij zal aldaar haar asielaanvraag behandeld zien volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker heeft bovendien voorheen nooit een voorbehoud gemaakt voor Polen als verantwoordelijke asielinstantie.

Verzoeker beweert dat hij niet moet worden overgedragen aan Polen vermits hij eind april 2009 Polen verlaten heeft en is terug gekeerd naar Rusland.

Op 21 september 2010 zou verzoeker opnieuw zijn gaan reizen. Hij kwam op 25 november 2010 in België aan. Uit niets blijkt volgens verzoeker dat hij via Polen naar België is gereisd.

Verwerende partij merkt op dat verzoekers reishistoriek onderzocht werd alvorens de beslissing te nemen. Er wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel sluitend bewijs aanlevert waaruit blijkt dat hij inderdaad teruggekeerd is naar zijn land van herkomst. Verzoeker beweert dat hij zijn tickets verloren is en zonder paspoort reisde. Wel legt hij faxkopies voor van een medisch attest van het ziekenhuis van 7 mei 2009, een attest van Eurocitybank van 7 mei 2009, een geboorteakte van zijn zoon van 10 april 2010 en een brief tot oproep voor verhoor van de onderzoeksafdeling SUSK.

Vermits het over faxkopies gaat, kan de authenticiteit van de documenten niet worden achterhaald en liggen thans geen bewijzen voor van verzoekers beweerde verblijf in zijn thuisland.

Dit standpunt berust op vaste rechtspraak en rechtsleer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

"Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte convocaties (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7) dient te worden opgemerkt dat het kopieën betreffen, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien wordt op de convocaties de reden niet vermeld waarom de betrokkenen worden opgeroepen zodat deze niet vermogen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen [...]" (RW 23 april 2009, nr. 26.227)

Vermits verzoeker geen nieuwe elementen aanlevert, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker geen bewijzen heeft gegeven dat hij het grondgebied drie opeenvolgende maanden heeft verlaten, waardoor de verantwoordelijkheid van Polen zou ophouden te bestaan.

Verwerende partij herhaalt dat Polen expliciet het overnameverzoek heeft aanvaard, en dus ingestemd heeft om het asielverzoek van verzoekende partij te behandelen.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel; Schending van artikel 3 EVRM; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoeker meent dat de beslissing foutief en gebrekkig gemotiveerd is. Verzoeker beweert dat er problemen zijn in Polen met asielaanvragen. Mensen worden teruggezonden naar hun thuisland en de opvang is gebrekkig. Verzoeker verwijst naar het rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr. 13/09 waar de toestand in Polen op vlak van asiel wordt beschreven in het jaar 2008. Asielzoekers in Polen worden vaak opgesloten. Dit schendt artikel 3 EVRM, zeker als het om kinderen gaat. Verzoeker en zijn kind zou tot 10 maand kunnen opgesloten worden. In Polen wordt ook artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag systematisch geschonden. In het vermelde rapport staat dat ook kinderen worden opgesloten. De beslissing is derhalve foutief gemotiveerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing zeer duidelijk aangeeft dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, en dat zij bovendien hebben ingestemd met de terugname van verzoeker en zijn zoon. Verzoekende partij zal aldaar zijn asielaanvraag behandeld zien volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten.

De verwerende partij herhaalt dat verzoeker nooit eerder enig voorbehoud maakte betreffende de lidstaat Polen, waar hij in het verleden asiel aanvraagde. Verzoeker verbleef minstens een half jaar in Polen en was er zonder bezwaren te hebben geuit tegen de toepassing door de Poolse Autoriteiten van de asielprocedure of van enig andere beschermingsprocedure.

Verzoeker maakt niet duidelijk in welke mate de in Polen gevoerde asielprocedure het recht op asiel in de weg zou staan.

De bestreden beslissing werd genomen in het kader van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift kritiek op Polen als asielland, echter hij komt niet verder dan het aanhalen van een algemeen rapport van forumréfugiés van maart 2009.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat in dit rapport de situatie in 2008 wordt omschreven. Verzoekende partij geeft geen enkele aanwijzing dat die omschrijving nog steeds opgaat voor de huidige situatie in Polen. De beschreven toestand is minstens 2 jaar oud.

Bovendien geeft hij geen enkele duiding met betrekking tot zijn persoonlijke situatie. Vage verwijzingen naar algemene rapporten volstaan allerminst om aan te tonen dat verzoeker nadelen zal ondervinden in asielland Polen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, moet verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zal worden terug geleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Verzoekende partij moet hiervoor concrete bewijzen voorleggen.

Verwerende partij is van mening dat algemene en vage stellingen, of hypothetische beschouwingen die geen verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, niet voldoende zijn om een schending van artikel 3 EVRM te bewijzen. Verzoeker moet aantonen met feiten en elementen die zijn persoon betreffen, dat er risico op zulke gevaren bestaat. Zulks is in casu niet gebeurd.

Uit niets blijkt dat de uitwijzing van verzoekende partij naar Frankrijk niet mogelijk is, of een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

"Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977)."

(RW, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

Verzoeker werpt ten slotte de schending van het Kinderrechtenverdrag op. De enige onderbouwing die hij geeft is dat kinderen de kans lopen om opgesloten te worden in Polen en verwijst naar het reeds genoemde rapport van 2009.

Verwerende partij herhaalt dat het rapport waarnaar verwezen wordt reeds enkele jaren oud is. Bovendien beschrijft het een algemene toestand, en is niet aangetoond dat verzoeker inderdaad zal worden opgesloten met zijn zoon. Verzoeker komt niet verder dan het formuleren van hypothesen omtrent de opvang en de kwaliteit van de asielprocedure in Polen. Verzoeker brengt dus geen informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten wat hem betreft. Hij heeft derhalve, zoals de beslissing aangeeft, niet aannemelijk gemaakt dat in Polen een reëel risico bestaat dat hij zal gerepatriëerd worden of dat de behandeling in dat land voor hem of zijn kind onmenselijk zou zijn.

De beweerde schendingen van artikel 3 EVRM en het Kinderrechtenverdrag zijn derhalve louter hypothetisch, en als dusdanig niet bewezen door verzoeker.

Het tweede middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Dublin II-verordening, wordt toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij, dat de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de verzoekende partij en haar zoon, dat Polen de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Polen als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat de verzoekende partij geen informatie over een niet-correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten geeft, dat er niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij blootgesteld zal worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, dat het voorwerp van de bestreden beslissing geen terugkeer naar Rusland is, dat Polen het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van kind ook ondertekend en geratificeerd heeft zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de belangen van de kinderen in Polen minder gewaarborgd zouden zijn dan in België, dat er niet aannemelijk wordt gemaakt dat een terugkeer naar Polen, het land dat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker, een inbreuk zou vormen op artikel 3 en volgende van het Verdrag van 20 november 1989, dat de verzoekende partij bij haar verhoor van 15 december 2010 niet het minste bewijs heeft voorgelegd omtrent haar terugkeer naar haar land van herkomst, dat zij haar tickets verloren heeft, zonder paspoort teruggereisd is, dat de advocaat een aantal faxkopies bijgebracht heeft waarvan de authenticiteit niet kan aangetoond worden, dat hierdoor deze elementen niet weerhouden worden als bewijs voor verzoekers verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten, dat de verzoekende partij geen concrete bewijzen bijbrengt dat zij inderdaad gedurende meer dan drie opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten verlaten heeft, dat de verzoekende partij verklaart dat verre familie in België en Nederland zou wonen, dat de verzoekende partij niet behoort tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2,§1 van de Dublin II-verordening, dat een behandeling van de asielaanvraag op grond van de artikelen 7 of 15 van de Dublin II-verordening derhalve niet aan de orde is, dat er in het administratief dossier geen medische verslagen zijn die de verklaringen van de verzoekende partij in verband met haar gezondheidstoestand kunnen staven en dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de ingeroepen schending van artikel 4.5 van de Dublin II-verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 16.1.e van de Dublin II-verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen luiden als volgt:

- artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

- artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 21 november 2008 in Polen genomen werden. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij verklaard heeft het grondgebied van de lidstaten gedurende meer dan drie maanden verlaten te hebben en dat ze bij schrijven van haar raadsman volgende documenten neergelegd heeft om haar verklaringen te staven: faxkopies van een medisch attest van een ziekenhuis van 7 mei 2009, een attest van Eurocitibank van 7 mei 2009, de geboorteakte van haar zoon van 10 april 2010 en een brief tot oproep voor verhoor van de onderzoeksafdeling SU SK.

In haar verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich op artikel 4.5, 2° alinea van de Dublin II-verordening, verwijst ze opnieuw naar de neergelegde faxkopies en stelt ze dat in casu elk formeel bewijs of indirect bewijs ontbreekt dat ze op weg naar België via Polen gereisd zou hebben. De Raad stelt vast dat artikel 4.5 van de Dublin II-verordening inderdaad het volgende bepaalt: *“(...) Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat er in casu geen concrete indicaties zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten effectief gedurende meer dan drie maanden verlaten heeft. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing enerzijds dat de verzoekende partij bij haar verhoor van 15 december 2010 bepaalde verklaringen afgelegd heeft, maar dat ze hiervan geen bewijs bijbrengt. Anderzijds wordt vastgesteld dat de verzoekende partij bij schrijven van haar raadsman een aantal faxkopies overgemaakt heeft, met name een medisch attest van een ziekenhuis van 7 mei 2009, een attest van Eurocitibank van 7 mei 2009, de geboorteakte van haar zoon van 10 april 2010 en een brief tot oproep voor verhoor van de onderzoeksafdeling SU SK. Betreffende deze documenten wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de authenticiteit ervan niet kan aangetoond worden daar het om faxkopies gaat. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde documenten niet weerlegt. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid of het louter herhalen van reeds aangehaalde en beoordeelde argumenten kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van de faxkopie van een brief niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het motief van de bestreden beslissing dat daarenboven stelt dat de *“authenticiteit niet kan aangetoond worden”*, wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze tot een dergelijke groep behoort.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om ten gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het terugsturen van personen naar Polen op grond van de Dublin II-verordening problematisch is, dat de detentie van asielzoekers tot tien maanden kan duren en dat er problemen zijn met het terugsturen van asielzoekers naar hun land van herkomst. Om deze argumentatie te onderbouwen, verwijst de verzoekende partij naar één rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr. 13/09.

Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

In casu kan de verwerende partij bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. De verzoekende partij verwijst slechts naar één rapport van forumréfugiés van maart 2009, dat steunt op gegevens van 2008 en waarbij zij nalaat de actualiteitswaarde ervan aan te tonen. Ook door te verwijzen naar dit rapport maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een algemeen gekend gegeven. De verzoekende partij uit in algemene en vage termen haar bezorgdheid omtrent de bescherming in Polen, doch laat na deze te concretiseren betreffende haarzelf.

De Raad dient derhalve te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens, dat de gegevens niet correct werd beoordeeld of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. De schending van artikel 4.5 van de Dublin II-verordening wordt niet aangetoond. In casu maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Wat de schending van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat het voormelde artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN